

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ו - חלק כ"ז

קונטרס 777

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכתמי התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים.

לכן תקן ביישיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה ביישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו ליכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ב"כסא מלך" תקון מ"ג כתב, כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב, וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים הגאולה ורחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כאן המקום להאריך מפמה וכמה מקורות המחשיבים מאד את למוד ספר הזהר דוקא בימינו, דור עקבתא דמשיחא, כן מובא בספר אור ישירים מירא דכיא שכתב: קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

ומוסיף לבאר במקדש מלך לתקוני זהר, **שכל העוסק בספר זה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו**, כמו שכתוב: כאלו פדאני אני ובני מן הגלות כו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא דבגינה ובוא דרור, **כי סגלה זו בו ולא בזולתו**.

בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צנה לרבי אבא לכתב ספר הזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם כנזכר בפרשת ויחי (דף ר"ז), על דא כתיב: קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת, לאצנעוּתא, והבן זה מאד. (הרב חיים ויטאל זלה"ה בהקדמתו לשער ההקדמות).

הנה מבאר בשל"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זו תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו וכו', **כדי שבזכותו יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאולה העתידה לא תהיה הגאולה עד שיזכו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה**.

ולשון דגל מחנה אפרים פרשת שמייני: וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, **הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז**

תיטיב מעשיך - שאת, אני מכה לך ואטל משאך עלי, ומנין לנו ששאת הוא משא העונות? שכתוב גלאתי נשוא, ואם לא תיטיב מעשיך - לפתח חטאת רבץ, וזה פתח הגיהנם, ששם החטאים שלך שולטים עליך, ואם תיטיב מעשיך, אתה תמשל בו.

הרשעים לא שולט בהם מוסר אלא שומרים שנאה, כמו שעשו - וישטם עשו את יעקב, יעקב כמו שהכל, ועשו כמו שקיין. ויאמר מה עשית וכו', החטא הזה שהרגת את אחיך לא עשית אותו אלא לשם שנקרא מ"ה, מ"ה אעריך ואעיד עליך, והיא תובעת אותך, ולא עוד, אלא מ"ה שהוא אדם שעשה אותך, גרם את זה שמלאך המות הוציא אותך לעולם, וזהו פקד עון אבות על בנים, והרי נתבאר אם אוהזים מעשה אבותיהם בידיהם, אלא כף היה, מעשי אביו היה בידו, ועל סבה של אשה זה היה, כמו שנאמר ויהי בהיותם בשדה, ואין שדה אלא אשה, האשה גרמה מיתה לאדם וגרמה מיתה להכל, כמו שנאמר ביעקב עם הממנה של עשו ויאבק איש עמו, כמו זה היה קיין והכל, ונצח הכל את קין, והוא מצד הרחמים, שחס עליו ולא רצה להרגו, וקם הוא והרגו, והאשה גרמה את זה, עליה נאמר רגליה ירדות מות, ובקנאתו הרג אותו.

ויאמר קול דמי אחיך צעקים אלי מן האדמה, אתה הוא בנו של הנחש שגרם מיתה לאדם, שנאמר בו ארור אתה מפל הבהמה, כף יש לך לירש ממנו, שמעשהו בידך, בגלל זה ארור

מניה, דעובדא דיליה בידך, בגין דא ארור אתה מן האדמה אשר פצתה

שאת (בראשית ד ט), אם תטיב עובדך שאת, אנא מאריך לך ואטול מטולך עלי, ומנלן דשאת מטולא דחובין הוא, דכתיב (ישעיה א יד) גלאתי נשוא, ואם לא תטיב עובדך לפתח חטאת רובץ, ודא פתח דגיהנם, דתמן חובין דילך שלטין עלך, ואם תטיב עובדך אתה תמשול בו.

רשיעיא לא שליט בהון מוסר אלא נטרין דכבו, פגוונא דעשו וישטם עשו את

יעקב (בראשית כו מא), יעקב פגוונא דהבל ועשו

פגוונא דקיין, ויאמר מה עשית וכו' (שם ד

ט) חובא דא דקטלת לאחורף לא עבדת ליה

אלא לשמא דאתקרי מ"ה, מ"ה אעידך

ואסהיד עליך, ואיהי תבעה לך, ולא עוד אלא

מ"ה דאיהו אדם דעביד לך, גרם דא דאפיק

מלאך המות בך לעלמא, ודא איהו פוקד עון

אבות על בנים (שמות כה), והא אתמר אם אוהזין

מעשה אבותיהם בידיהם, אלא כף הוה עובדי

אבוה הוה בידיה, על סבה דאשה הוה, כמה

דאתמר ויהי בהיותם בשדה, ואין שדה אלא

אתתא, אתתא גרמת מיתה לאדם, וגרמת

מיתה להכל, כמה דאתמר ביעקב עם ממנא

דעשו ויאבק איש עמו (בראשית לב כה), פגוונא דא

הוה קיין והכל, ונצח הכל לקיין, ואיהו מסטרא

דרחמי דחייס עלוי ולא בעא למקטליה, וקם

הוא וקטליה, ואתתא גרמא דא, עליה

אתמר (משלי ה ה) רגליה ירדות מות, ובקנאה

דיליה קטיל ליה.

ויאמר קול דמי אחיך צועקים אלי מן

האדמה (בראשית ד ט), אנת הוא ברירה

דחויא דגרם מיתה לאדם, דאתמר ביה (שם ג

ט) ארור אתה מפל הבהמה, כף אית לך לירתא

מניה, דעובדא דיליה בידך, בגין דא ארור אתה

מניה, דעובדא דיליה בידך, בגין דא ארור אתה מן האדמה אשר פצתה

אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה, זו היתה הארץ שקלל אותה הקדוש ברוך הוא תשע קללות, וקלל את קין אחת להשלים לעשרה, ומשום זה אמר ארור אתה מן האדמה וכו', כי תעבד את האדמה וכו', שפחה יהיה תשוש אליך, ולא יצאו ממך מלכים ושלטיים.

ועוד תהיה בארץ, שאני אמרתי לאדם וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה, שהם בני אדם שמתוירים בפולות, שדומים לחיות ובהמות ועופות, כלם הולכים אליך להרג אותך, ואתה תלך נע ונד מהראשונים, נ"ע ונ"ד ער"ן ד"ן. ועוד נע ונד, משום שאתה ער"ן של נד"ה, ובגדה נעשית, שהיא הזקמה שהטיל הנחש בגדה, בגלל זה נע ונד תהיה. ועוד נע, משום שאתה מהצד של סמא"ל, נד משום שאתה מצד הנחש, נע בעולם הזה, נד בעולם הבא, שהם שכינה עליונה ושכינה תחתונה, שיקחו שתייהן ממך נקמות.

ומשום זה, כששמע שבמקום העליון הנה היה תלוי הכל, מיד ויאמר קין אל יהו"ה גדול עוני מנשוא, כאן שב בתשובה והתחרט, בגלל זה וישם יהו"ה לקין אות, כאן רמז אות ברית מילה שקבל יתרו, שנאמר בו ובני קניי חתן משה, שנפרד מקין, (וחבר הקניי נפרד מקין), וביתרו התפתן קין מחטאו, ועוד באותו זמן קבל אותו, משום שהראה לו בני קניי חתן משה שהיו עתידים להיות בלשפת הגזית, וכי את הרשעים קבל הקדוש ברוך הוא בתשובה, על אחת כמה וכמה הוא בלשפת הגזית, אמר, וכי את הרשעים קבל הקדוש ברוך הוא בתשובה, על אחת כמה וכמה את הצדיקים, מיד ויצא קין מלפני יהו"ה, בזה יצא מן

את פיה, דא הוה ארעא דלייט לה קודשא בריך הוא תשע לווטין, לייט לקין חד לאשלאמא לעשרה, ובגין דא אמר (שם י"א) ארור אתה מן האדמה וכו', פי תעבוד את האדמה וכו' דתהא תשש חילהא לגבך, ולא יפקון מינך מלכין ושלטיין.

נע ונד תהיה בארץ, דאנא אמרית לאדם וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה (שם א כו), דאנון בני נשא דתליין במזלות, דדמיין לחיוון ובעירן ועופות, פלהו אזלו לגבך לקטלא לך, ואנת תזיל נע ונד מקדמאי, נ"ע ונ"ד ער"ן ד"ן, ועוד נע ונד בגין דאנת ער"ן דנד"ה, ובגדה אתעבידת דאיהי זוהמא דהטיל נחש לחוה, בגין דא נע ונד תהיה, ועוד נע בגין דאנת מסטרא דסמא"ל, נד בגין דאנת מסטרא דנחש, נע בעלמא דין, נד בעלמא דאתי, דאינון שכינתא עלאה ושכינתא תתאה, דנטלין תרווייהו נוקמא מינך.

ובגין דא פד שמע דבאתר עלאה דא הוה תליא הכל, מיד ויאמר קין אל יהו"ה גדול עוני מנשוא (בראשית ד י"ג), ה"כא תב בתיובתא ואתחרט, בגין דא וישם יהו"ה לקין אות (שם טו), ה"כא רמז אות ברית מילה דקביל יתרו, דאתמר ביה (שופטים א טז) ובני קניי חתן משה שנפרד מקין, (צ"ל שם ד י"א) וחבר הקניי נפרד מקין, וביתרו אתפתן קין מחוביה, ועוד ביהוה זמנא קביל ליה, בגין דאחזי ליה בנוי דקניי חותן משה דהוו עתידין למהוי בלשפת הגזית, אמר וכי לחייבא קביל קודשא בריך הוא בתשובה, על אחת כמה וכמה הוא בלשפת הגזית, אמר, וכי את הרשעים קבל הקדוש ברוך הוא בתשובה, על אחת כמה וכמה את הצדיקים, מיד ויצא קין מלפני יהו"ה (בראשית ד טז), בהאי נפק מן דינא, וקביל עליה כל מה דאתגזר ביה,

הדין וקבל עליו כל מה שנגזר בו, שכתוב וישב בארץ נוד. מה שאמר לו נד, שם עליו ו' ונעשה נוד, וזהו שנאמר בו וישם יהוה לקין אות לבלתי הכות אותו, שאם היה נד, נאמר בו והיה כל מוצאי יהרגני, ומשום ששב בתשובה וקבל עליו אות ברית, שם עליו האות ו' להצילו, ולא עוד, אלא ששם אותו קדמת עדן, שבגללו זכה לגן עדן.

וידע קין את אשתו ופתה ותלד את חנוך. כל אלו התולדות מונעים אותו להתרצות בהם, והם חנוך ועירד ומחויאל ומתושאל ולמך, ולמך נטל שתי נשים, עדה וצלח, עדה - חנוך לטוב, חנוך לנער על פי דרכו, צלח - חנוך של רע, וזה מלאך המות שמחנך את האדם בחנוכים רעים, עירד לאחר מכן הכניס ועדה באדם באיבריו ואחר שמפיל את האדם לחטאים, מלשין עליו ומראה לא"ל כל מה שעשה, וזהו מחויאל - מראה א"ל, ואחר כך יורד ומתיש כחו והורג אותו, וזהו מתושאל, ששם מות שאל, ואין מות אלא עניות, ואחר מולך עליו, וזהו למך, שמתהפף עליו למלך, ושתי נשותיו, אחת עדה שמעיד על חטאי האדם, והשנייה צלח, שהולך עליו כצל, כמו שנאמר פי צל ימינו עלי ארץ, וכתוב ימינו כצל עובר.

ותלד עדה את יבל, אחר שהורג אותו בעניות ושולטים עליו עדה וצלח, יבל, כמו שמים וארץ שנאמר בהם פי שמים פעשן נמלחו והארץ כפגד תבלה, ויבל הוא אבי ישב אהל ומקנה, שכנס ממוז, ואחר כך נאמר בו לא יועיל הון, והרי נתבאר ששולטת עליו עניות שהוא מות, ואין

דכתיב וישב בארץ נוד, מה דאמר ליה נד, שוי עליה ו' ואתעביד נוד, ודא איהו דאתמר ביה וישם יהוה לקין אות לבלתי הכות אותו, דאם הוה נד אתמר ביה (ס) והיה כל מוצאי יהרגני, ובגין דתב בתיובתא וקביל עליה אות ברית, שוי עליה אות ו' לשזבא ליה, ולא עוד אלא דשוי ליה קדמת עדן, דבגיניה זכה לגן עדן.

וידע (דף קיט ע"א) קין את אשתו ופתה ותלד את חנוך (בראשית ד יז), כל אלין תולדין מנעין ליה לאתרעא בהון, ואינון חנוך ועירד ומחויאל ומתושאל ולמך, ולמך נטיל תרי נשין עדה וצלח, עדה חנוך לטב, חנוך לנער על פי דרכו, צלח חנוכא דביש, ודא מלאך המות דמחנך לבר נש בחנוכין בישין, עירד לבתר אעיל ועדה כבר נש באברין דיליה, ולבתר דאפיל לבר נש בחובין, אלשין עליה ואחזי לא"ל כל מה דעביד, ודא איהו מחויאל מחוי א"ל, ולבתר נחית ותשש חיליה וקטיל ליה, ודא איהו מתושאל דתמן מות שאל, ואין מות אלא עניות, ולבתר אמליך עליה ודא איהו למך אתהפף עליה למלך, ותרין נשין דיליה חד עדה דמעיד על חובוי דבר נש, ותניינא צלח דאזיל עליה כצל, כמה דאת אמר (איוב ח ט) פי צל ימינו עלי ארץ, וכתבי (תהלים קמד ד) ימינו כצל עובר.

ותלד עדה את יבל (בראשית ד כ), פתר דקטיל ליה בעניותא, ושלטין עליה עדה וצלח, יבל, כגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון (שעיה נא ו) כי שמים פעשן נמלחו והארץ כפגד תבלה, ויבל איהו אבי יושב אהל ומקנה, דכניש ממונא, ולבתר אתמר ביה (משלי יא ד) לא יועיל הון, והא אתמר דשליט עליה עניותא

דַּאִיְהוּ מוֹת, וְלִית עֲנִיּוּתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא כְּעֲנִיּוּתָא דְאֹרִייתָא, וְלִית מוֹת פְּאִינּוּן
דְּעֲבָרִין עַל פְּתַגְמֵי אֹרִייתָא דְאַתְקָרִיאוּ מֵתִים,
וּבְגִין דָּא אָמַר קָרָא (יחזקאל יא לב) שׁוּבוּ וְחִיו,
וְאַחֵי יָבֵל הֵיךְ אָבִי כָּל תּוֹפֵשׁ כְּנֹר וְעֹגֵב,
הַמְנַגְנִין בְּכָל מִינֵי נְגוּנִין, וְכִר נֶשׁ דְּחָדֵי בְּהוּ
וְאַשְׁתַּדֵּל בְּהַבְלֵי עֲלֵמָא, עֲלִיָּה אָמַר
קִהְלֵת (קהלת יא ט) שְׂמַח בְּחֹר בִּילְדוּתְךָ וְכוּ',
וּלְבַתֵּר מָה אָמַר לִיָּה (שם) וְדַע פִּי עַל כָּל אֵלֵה
יְבִיאֵךְ הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפֵּט, דְּעֲלִיָּהוּ אָמַרְוּ
מְאִרֵי מִתְנִיתִין, זְמַרְא בְּבִיתָא חֲרִפָּא בְּבִיתָא,
אַלָּא וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם (ויקרא כג
ט), כְּגוֹנוֹנָא (דְּרוּר) דְּאַתְמַר (בֵּיה) (מלכים ב ג טו) וְהֵיךְ
כְּנַגְן הַמְנַגֵּן וַתְּהִי עֲלִיו יַד יְהוָה.

וְצִלָּה גַם הִיא יִלְדָה אֶת תּוֹבֵל קִין, לוֹטֵשׁ כָּל
חֹרֶשׁ נַחֲשֵׁת וּבְרִזָּל (בראשית ד כב), דָּא יִצְרַר
הָרַע, דְּאַתְמַר בֵּיה אִם יִצְרַךְ מִתְגַּבֵּר עֲלֵךְ
מְשַׁכְּהוּ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ וְכוּ', וְאַחֲוֹת תּוֹבֵל קִין
נַעֲמָ"ה דָּא אֵימָן שַׁל שְׂדִים, וְלִמָּךְ בְּשַׁעֲתָא
דְּשְׁלִיט עַל בֵּר נֶשׁ וְאִיְהִי בֵּיה תְּקִיף כְּאַבְנָא
וּכְפֹרְזָלָא, וְלֹא עָסִיק בְּאֹרִייתָא, שְׁלִיט עֲלִיָּה
וְקָטִיל לִיָּה, וְעָבִיד בֵּיה פְּצַע וְחַבְרָה, כְּמָה
דְּאַתְ אָמַר (שם כג) כִּי אִישׁ הִרְגֵתִי לְפַעְעֵי וְיִלְד
לְחַבְרָתִי, בְּהֵוּא זְמַנָּא עֲתִיד לְנַטְלָא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא נּוֹקְמָא מִתְרוּיָּהוּ, הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב (שם) כִּי שְׁבַעֲתִים יוֹקֵם קִין וְלִמָּךְ
שְׁבַעֲתִים וְשַׁבְעָה, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב (ישעיה כה
ח) בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח.

וַיַּדַע אָדָם עוֹד אֶת אִשְׁתּוֹ וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא אֶת
שְׁמוֹ שׁוֹת, סִיּוּמָא דְּאַלְפָּא בֵּיתָא, וְעֲלִיָּה
אָמַר אֵיּוֹב (איוב לח לו) מִי שֵׁת בְּטַחֲוֹת חֲכָמָה,
מֵאִי חֲכָמָה דָּא דְּחָסַר מִנְיָה י', דְּבָהּ הָוָה שֵׁת,
דַּאִיְהוּ בְּרָא שֵׁת, וְאִיְהוּ רֵאשִׁית, וְהוּא אֲתַמַּר

עֲנִיּוּת לִפְנֵי הַקּוּדֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
כְּעֲנִיּוּת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאִין מוֹת כְּמוֹ
אוֹתָם שְׁעוֹבְרִים עַל דְּבְרֵי הַתּוֹרָה,
שְׁנַקְרָאוּ מֵתִים, וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר
הַכְּתוּב שׁוּבוּ וְחִיו, וְאַחֵי יָבֵל הֵיךְ
אָבִי כָּל תּוֹפֵשׁ כְּנֹר וְעֹגֵב,
שְׂמַנְגִינִים בּוּ בְּכָל מִינֵי נְגוּנִים,
וְהֵאָדָם שְׂשֻׁמַח בְּהֶם וּמִתְעַסֵּק
בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם, עֲלִיו אָמַר קִהְלֵת
שְׂמַח בְּחֹר בִּילְדוּתְךָ וְכוּ', וְאַחֲרֵי
כֵּן מָה אוֹמֵר לוֹ? וְדַע פִּי עַל כָּל
אֵלֵה יְבִיאֵךְ הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפֵּט,
שְׁעֲלִיָּהֶם אָמַרְוּ בְּעֲלֵי הַמְּשַׁנָּה,
זְמַר בְּבֵית - חֲרִב בְּבֵית, אֵלָּא
וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם,
כְּמוֹ (שְׂדֵרוֹ) שְׁנָאֵמַר (בו) וְהֵיךְ כְּנַגְן
הַמְנַגֵּן וַתְּהִי עֲלִיו יַד יְהוָה.

וְצִלָּה גַם הִיא יִלְדָה אֶת תּוֹבֵל קִין
לְטֵשׁ כָּל חֹרֶשׁ נַחֲשֵׁת וּבְרִזָּל, זֶה
יִצְרַר הָרַע, שְׁנָאֵמַר בּוּ אִם יִצְרַךְ
מִתְגַּבֵּר עֲלֵיךְ מְשַׁכְּהוּ לְבֵית
הַמְּדַרְשׁ וְכוּ'. וְאַחֲוֹת תּוֹבֵל קִין
נַעֲמָה, זֶה אִם הַשְּׂדִים, וְלִמָּךְ,
בְּשַׁעֲתָא שְׁשׁוֹלֵט עַל הָאָדָם וּמְחַזֵּיק
בּוּ כְּאָבִין וּכְבְּרִזָּל וְלֹא עוֹסֵק
בְּתוֹרָה, שׁוֹלֵט עֲלִיו וְהוֹרֵג אוֹתוֹ,
וְעוֹשֶׂה בּוּ פְּצַע וְחַבְרָה, כְּמוֹ
שְׁנָאֵמַר כִּי אִישׁ הִרְגֵתִי לְפַעְעֵי
וְיִלְד לְחַבְרָתִי בְּאוֹתוֹ זְמַן עֲתִיד
לְטַל הַקּוּדֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁנְיָהֶם
נְקָמָה, זֶהוּ שְׁכַתּוֹב כִּי שְׁבַעֲתִים
יִוָּקֵם קִין וְלִמָּךְ שְׁבַעֲתִים וְשַׁבְעָה,
זֶהוּ שְׁכַתּוֹב בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח.

וַיַּדַע אָדָם עוֹד אֶת אִשְׁתּוֹ וַתֵּלֶד
בֵּן וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שׁוֹת, הַסִּיּוּם
שֶׁל אֲלֵפָא בֵּיתָא, וְעֲלִיו אָמַר אֵיּוֹב
מִי שֵׁת בְּטַחֲוֹת חֲכָמָה, מָה
הַחֲכָמָה? זֶה שְׁחָסַר מִנְיָה י',
שְׁבָה הֵיךְ שֵׁת, שֶׁהוּא בְּרָא שֵׁת
וְהוּא רֵאשִׁית, וְהֵיךְ נֵאֱמַר בּוּ מְגִיד
מְרֵאשִׁית אַחֲרִית, הֵיךְ מְשַׁמֵּשׁ
שֵׁת בְּמִקּוּם הַבַּל, וּמִשּׁוּם שְׁחָסַר
מִנְיָנוּ י' נִקְרָא אַחֲרֵי מִשּׁוּם
שְׁכַאֲשֵׁר חָטָא אָדָם פְּרַחַה מִמֶּנּוּ

בִּיה (ישעיה מו י) מְגִיד מְרֵאשִׁית אַחֲרִית, הָוּה
מְשַׁמֵּשׁ שֵׁת בְּאַתֵּר דְּהֶבֶל, וּבְגִין דְּחֶסֶר מְנִיָּה
י' אַתְקָרִי אַחֵר, בְּגִין דְּכַד חָב אָדָם פְּרַח מְנִיָּה
י', וְעַבְד שֵׁת בְּלֵא י' דְּאִיהִי חֲכָמָה, וּבְגִין דָּא
שִׁירוּתָא הָוּה מִן ח', דְּאִינוּן ח' יוֹמִין דְּבְרִית
מִלָּה, כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר (בראשית ד כו) אָז הוּחַל
לְקָרָא בְּשֵׁם יְהו"ה, וּמִתְמָן עֲבָרוּ בְרִית מִלָּה,
וְאֶעְבְּרוּ מְנִיָּה עֲרָלָה וּפְרִיעָה לְמַעְלָה בְּד' וְלֵא
בַח', דְּשִׁירוּתָא דַח' אִיהִי בִינָה, לְמַנְצַח עַל
הַשְּׂמִינִית (תהלים יב א), וְעֲלָה אֶתְמַר אָז הוּחַל, וְעוֹד
אָז הוּחַל לִישְׁנָא דְצְלוּתָא, כְּמָה דְאַתָּ
אָמַר (ישעיה נח ט) אָז תִּקְרָא וַיְהו"ה יַעֲנֶה, דָּא
הוּא נְטוּרָא טְבָא, דְאַף עַל גַּב דְּהֶבֶל קָטִיל
לִיָּה קִין, דְּמְנִיָּה הָוּה נְפִיק מְאֵן דְּנוֹקִים לִיָּה,
הָדָא הוּא דְכֻתִּיב (שמות טו א) אָז יִשִּׁיר מִשָּׁה,
רוּעָה נּוֹקִים לְרוּעָה, וְלִבְתֵּר אָז אֶהְפּוּד אֶל
עַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה לְקָרָא כְּלָם בְּשֵׁם
יְהו"ה (צפניה ג ט), אֲבָל בְּדַ עֲמָלָק דְּאִינוּן (דף קיט
ע"ב) בְּכוּרֵי מִצְרַיִם עֲרַב רַב מְעוֹרְבִין בִּישְׂרָאֵל,
עֲלִיָּיהוּ אֶתְמַר (דברים כה יט) תִּמְחָה אֶת זִכֵּר
עֲמָלָק, דְּלֵא אֲשַׁתָּאֵר מְנַהוּן שְׂרִיד, דְּאֵלִין אִינוּן
עֲרַבּוּבָא מִכָּל אוֹמִין וְאַפִּילוּ מְקִינ, וּמִיָּד
דִּיתְמַחוּן מְעַלְמָא אָז הוּחַל לְקָרָא בְּשֵׁם
יְהו"ה (בראשית ד כו).

תקונא שבועין

בְּרֵאשִׁית בְּרָא שֵׁית, וְדָא מִטְטְרוּן, אוֹת
בְּצָבָא דִּילִיָּה, וּבְגִינִיָּה אֶתְמַר (שם
טו) וַיִּשֶׁם יְהו"ה לְקִין אוֹת לְאַגְנָא עֲלִיָּה, וּמָה
דְּהוּה אֲזִיל נַע וְנָד בְּגִלְגּוּלָא, אֶתְעַבִּיד נוֹד,
מִיָּד וַיֵּשֶׁב בְּאַרְץ נוֹד קְדָמַת עֲדָן, וְדָא אוֹת
דְּבְרִית מִלָּה דְקִנִּיָּה עֲלִיָּה בְּאַחוּהָ בְּגִין דְּנוֹלֵד
מְהוּל, וּבְאֵן אֶתֵר זְכִי לִיָּה, בְּקִנִּי, בְּגִין דְּחֶסֶר תְּמָן בְּתִיּוּבְתָא, וְנִפְקוּ בְּנוֹי
מִיָּנִיָּה דְעָאלוּ לְגַן עֲדָן, וּבְגִין דָּא וַיֵּשֶׁב בְּאַרְץ נוֹד קְדָמַת עֲדָן.

י', וְעֵשָׂה אֶת שֵׁת בְּלִי י', שְׁהִיא
חֲכָמָה, וּמְשׁוּם זֶה הִרְאִשִׁית הִיתָה
מִן ח', שְׁהֵם שְׂמוּנָה יָמִים שְׁל
בְרִית מִלָּה, כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר אָז
הוּחַל לְקָרָא בְּשֵׁם יְהו"ה, וּמְשֵׁם
עֲבָרוּ בְרִית מִלָּה, וְהֶעְבִּירוּ מִמְּנוּ
עֲרָלָה וּפְרִיעָה לְמַעְלָה בְּד' וְלֵא
בַח', שְׁהִרְאִשִׁית שְׁל ח' הִיא בִינָה,
לְמַנְצַח עַל הַשְּׂמִינִית, וְעֲלִיָּה
נְאָמַר אָז הוּחַל. וְעוֹד, אָז הוּחַל
לְשׁוֹן תְּפִלָּה, כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר אָז
תִּקְרָא וַיְהו"ה יַעֲנֶה, זֹהִי שְׂמִירָה
טוֹבָה, שְׂאָף עַל גַּב שְׁהֶבֶל הִרְגוּ
קִין, שְׂמִמְנוּ הִיָּה יוֹצֵא מִי שִׁינְקוּם
בְּשִׁבְלוֹ, זֵהוּ שְׂכַתוּב אָז יִשִּׁיר
מִשָּׁה, רוּעָה יְנָקוּם לְרוּעָה, וְאַחֵר
כְּדָ אָז אֶהְפּוּד אֶל עַמִּים שְׁפָה
בְרוּרָה לְקָרָא כְּלָם בְּשֵׁם יְהו"ה,
אֲבָל כְּשִׁעְמָלָק, שְׁהֵם בְּכוּרֵי
מִצְרַיִם, עֲרַב רַב הַמְעַרְבִים עִם
יִשְׂרָאֵל, עֲלִיָּהֶם נְאָמַר תִּמְחָה אֶת
זִכֵּר עֲמָלָק, שְׁלֵא יִשְׂאֵר מֵהֶם
שְׂרִיד, שְׁאֵלוּ הֵם עֲרַבּוּבָה מִכָּל
הָאֲמוֹת וְאַפִּילוּ מְקִינ, וּמִיָּד
כְּשִׁימְחוּ מִן הָעוֹלָם, אָז הוּחַל
לְקָרָא בְּשֵׁם ה'.

תקון שבועים

בְּרֵאשִׁית, בְּרָא שֵׁית, וְזֵה
מִטְטְרוּן, אוֹת בְּצָבָא שְׁלוֹ,
וּבְשִׁבְלוֹ נְאָמַר וַיִּשֶׁם יְהו"ה לְקִין
אוֹת, לְהִגֵּן עֲלִיו, וּמָה שְׁהִיָּה הוּלֵף
נַע וְנָד בְּגִלְגּוּל, נַעֲשָׂה נוֹד, מִיָּד
וַיֵּשֶׁב בְּאַרְץ נוֹד קְדָמַת עֲדָן, וְזֵה
אוֹת בְּרִית מִלָּה שְׁקִנָּא עֲלִיו
בְּאַחֵיו מְשׁוּם שְׁנוּלֵד מְהוּל,
וּבְאִזְזָה מְקוּם זְכָה לוֹ? בְּקִינִי,
מְשׁוּם שְׁחֹזר שֵׁם בְּתִשׁוּבָה, וַיִּצְאוּ
מִמְּנוּ בְנוֹי שְׁנַכְנְסוּ לְגַן עֲדָן,
וּמְשׁוּם זֶה וַיֵּשֶׁב בְּאַרְץ נוֹד קְדָמַת
עֲדָן.

תְּמָן בְּתִיּוּבְתָא, וְנִפְקוּ בְּנוֹי
מִיָּנִיָּה דְעָאלוּ לְגַן עֲדָן, וּבְגִין דָּא וַיֵּשֶׁב בְּאַרְץ נוֹד קְדָמַת עֲדָן.

אחר כף עשה תולדות מצד הרע, והתפשטו בגלגולים בעולם, ועליהם נאמר וידע קין את אשתו ופתה ותלד את חנוך, חנוך מצד קין, וזה יצר הרע, החנוף לרע, ויש חנוף מצד של אנוש, שהוא יצר הטוב, החנוף לטוב, ונאמר בו ויתהלך חנוף את האלהים ואיננו כי לקח אותו אלהים, וזה חנוף שהתהפך בשרו ללפיד אש. ושלשה הם, אדם שת אנוש. אנוש, שמשם התיחסו כל הדורות, זהו שכתוב אז הוחל לקרא בשם יהו"ה, משם התפשטו כל גלגולי הצדיקים. חנוף שיצא מאנוש הוא מטטרו"ן שנהפך בשרו ללפיד אש, והוא נוריא"ל, ועל שניהם נאמר והחיות רצוא ושוב, רצוא זה נוריא"ל, ושוב זה מטטרו"ן, כף עולים בחשבון כמרא"ה הבזק, אלא הוא כמראה הקשת אשר יהיה בענן, שנאמר בו והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן, ובשבילו נאמר ולא יהיה מבול לשחת כל בשר, משום שהתהפך בשרו ללפיד אש, וכל המלאכים הממנים על נשמות הגלגולים, משם היו. ועוד כמראה הקשת, עליו נאמר למשה וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר, כמראה אשר הראה יהו"ה את משה בן עשה את המנורה, וזה מטטרו"ן, מ' מנורה שלו, נוריא"ל הנור"ר שלו, והוא ט"ט, והיו לטטפ"ת בין עיניך, והכל התפשט מאנוש, ומשום זה אז הוחל לקרא בשם יהו"ה.

כראשית, ברא שית, והם ששה היכלות, האם העליונה השביעית, ובאלו הששה וידע

לבתר עבד תולדין מסטרא דרע, ואתפשטו בגלגולין בעלמא, ועלייהו אתמר (שם) וידע קין את אשתו ופתה ותלד את חנוך, חנוף מסטרא דקין, ודא יצר הרע חנוכא לביש, ואית חנוף מסטרא דאנוש, דאיהו יצר הטוב חנוכא לטב, ואתמר ביה (שם) ה ויתהלך חנוף את האלהים ואיננו כי לקח אותו אלהים, ודא חנוף דאתהפך בשריה ללפיד אש.

ותרתא אינון אדם שת אנוש, אנוש דמתמן אתיחסו כל דרין, הדא הוא דכתיב (שם ד כו) אז הוחל לקרוא בשם יהו"ה, מתמן נתפשטו כל גלגולין דצדיקיא, חנוף דנפק מאנוש איהו מטטרו"ן דנהפך בשרו ללפיד אש, ואיהו נוריא"ל, ועל תרוייהו אתמר (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב, רצוא דא נוריא"ל, ושוב דא מטטרו"ן, הכי סלקין בחושבון, כמרא"ה הבזק, אלא איהו כמראה הקשת אשר יהיה בענן (שם כה), דאתמר ביה (בראשית ט יד) והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן, ובגיניה אתמר (שם טו) ולא יהיה מבול לשחת כל בשר, בגין דאתהפך בשרו ללפיד אש, וכל מלאכין דממנן על נשמתין דגלגולין מתמן הו.

ועוד כמראה הקשת, עליה אתמר למשה (שמות כה מ) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר, כמראה אשר הראה יהו"ה את משה בן עשה את המנורה (במדבר ח ד) ודא מטטרו"ן, מ' דיליה מנורה, נוריא"ל נור"ר דיליה, והוא ט"ט, והיו לטטפ"ת בין עיניך, וכלא אתפשט מאנוש, ובגין דא אז הוחל לקרוא בשם יהו"ה.

כראשית ברא שית, ואינון שית היכלין, אימא עלאה שביעאה, ובאלין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In The Letters Of The Chofetz Chaim (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the sefer Meir Einei Yisroel (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the sefer Maaseh Ish (Vol. 3, page 98) it says that Maran the **Chazon Ish** said to Rav Shmerayahu Greinman that **there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

**[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]**

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“,To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah

I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

,A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad